

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců: **a) Ing. JUDr. J. Č., b) E. Š.**, zastoupená JUDr. Josefem Daniszem, advokátem se sídlem Praha 3, Jagellonská 1, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství – Pozemkovému úřadu Praha – východ**, Praha 1, náměstí Republiky 3, za účasti: **1) Ing. J. Č., 2) D. P., 3) Z. d. S. 4) L. Č. r. s.p., a 5) P. f. ČR**, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2003, č. j. 6 Ca 75/2003 – 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. 7. 2003 č. j. 6 Ca 75/2003 - 14 odmítl návrh podaný dne 5. 3. 2003 žalobci Ing. JUDr. J. Č. a E. Š. (dále i „stěžovatelé“) na obnovu řízení ve věci pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2001 č. j. 38 Ca 39/2001 - 38, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Okresního úřadu Praha-východ, pozemkového úřadu, ze dne 1. 11. 2000 č. j. PÚ-R 1050-6 vydané podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 229/1991 Sb.“).

V odůvodnění usnesení Městský soud v Praze uvedl, že podle právní úpravy platné do 31. 12. 2002 soudy rozhodovaly o opravných prostředcích proti rozhodnutím pozemkových úřadů o vlastnictví vydaných podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb. podle částí páté hlavy třetí občanského soudního řádu. Proti rozhodnutí soudu v takové věci opravný prostředek nebyl přípustný (§ 250s odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Z důvodu nepřípustnosti tedy nepřicházel v úvahu ani návrh na povolení obnovy řízení. Dnem 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který v ustanoveních § 111 až § 119 upravuje institut obnovy řízení. Podle § 114 odst. 1 s. ř. s. obnova řízení je přípustná jen proti rozsudku vydaném v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu [písm. a)] a ve věcech politických stran a politických hnutí [písm. b)]. O takový případ se však v dané věci nejedná. Podle Městského soudu v Praze z uvedených skutečností vyplývá, že v daném případě proti shora uvedenému rozsudku, kterým byla přezkoumávána zákonnost rozhodnutí správního orgánu, není návrh na obnovu řízení přípustný. Ostatně tento opravný prostředek by nebyl přípustný ani podle předcházející právní úpravy platné do 31. 12. 2002. Za tohoto stavu nezbylo než návrh podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout, neboť je podle tohoto zákona nepřípustný.

Proti citovanému usnesení Městského soudu v Praze podali stěžovatelé včas kasační stížnost, ve které uvádí, že v předchozím soudním řízení došlo k nezákonnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ji považuje za nedůvodnou a odkazuje na obsah správního spisu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelé v kasační stížnosti výslovně neoznačili zákonný důvod jejího podání, avšak z obsahu kasační stížnosti lze usuzovat, že je podána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2001 č. j. 38 Ca 39/2001 - 38 je nesporně rozhodnutím soudu v správním soudnictví, vydaným v řízení o opravném prostředku podle částí páté hlavy třetí občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002. Jak vyplývalo z tehdy účinného ustanovení § 250s o. s. ř., nebylo možné proti tomuto rozhodnutí podat návrh na obnovu řízení. Podle současné právní úpravy, tedy podle ustanovení § 114 odst. 1 s. ř. s. je obnova řízení přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a hnutí. V projednávaném případě se však o takovou věc nejednalo, proto je třeba návrh na obnovu řízení ve věci citovaného rozsudku podaný stěžovateli dne 5. 3. 2003 u Městského soudu v Praze označit za nepřípustný.

Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2003 č. j. 6 Ca 75/2003 - 14 o odmítnutí návrhu stěžovatelů na obnovu řízení v dané věci a ztotožňuje se s právním názorem v něm vysloveným. Jelikož napadené usnesení Městského soudu v Praze nebylo shledáno nezákonným, není oprávněným důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu